

Arrest

nr. 182 544 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van ouders van hun minderjarig kind X, en X, die eveneens verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dienen op 23 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij genoemde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Op 21 augustus 2012 wordt de voornoemde beslissing ingetrokken. Bij arrest nr. 91 699 van 20 november 2012 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 januari 2013 opnieuw de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest nr. 125 612 van 13 juni 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 14 juli 2014 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt bevonden. Bij beslissing van 24 september 2014 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 2 oktober 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 23 februari 2012 onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 141 070 van 13 maart 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 2 april 2015 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard, waarna deze op 8 juni 2015 door de verwerende partij wordt ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 4 augustus 2015 bij arrest nr. 150 400.

Op 15 juni 2015, met kennisgeving op 23 juni 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag opnieuw onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"B., K. (...) (R.R. (...))

geboren te Artashat op (...).1972

K., K. (...) (R.R. (...))

geboren te Artashat op (...).1972

B., G. (...) (R.R. (...))

geboren te Artashat op (...).1994

B., V. (...)

geboren te Artashat op (...).1998

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies arts-adviseur d.d. 10.06.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene, B.V. (...), lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Eveneens op 15 juni 2015, met kennisgeving op 23 juni 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de eerste, tweede en vierde verzoekende partij. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort"

2. Over de rechtspleging

2.1 Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift verzoeken *"kosten als naar recht"* en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. In casu dient ambtshalve te worden opgemerkt dat V.B. inmiddels meerderjarig is geworden, zodat kan worden aangenomen dat hij gelet op zijn meerderjarigheid niet langer wordt of kan worden vertegenwoordigd door zijn ouders, maar optreedt in eigen naam. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat dat V.B. het geding in eigen naam verderzet. Hij wordt hierna de derde verzoekende partij genoemd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot de tweede, derde en vierde bestreden beslissing:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekers, gelet op hun illegale verblijfssituatie, niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing steunen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de Staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijven verzoekers in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort.

Zij betwisten dit niet in hun verzoekschrift.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.74 6 van 22 maart 2 00 6 in de zaak A. 171.101 XIV - 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

"Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procédure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is." (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoekers dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verzoekers opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten ingeval er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald.

Uit de uiteenzetting bij het tweede middel blijkt dat verzoekers geen schending aantonen van artikel 3 EVRM.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidig annulatieberoep onontvankelijk voor zoveel het gericht is tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing."

3.2. Het beantwoorden van de exceptie vergt in casu een onderzoek van de middelen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel", en van "art. 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Het middel luidt als volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekers ingediend op 23 februari 2012, onontvankelijk is om reden dat een ambtenaar-geneesheer in een advies dd. 10 juni 2015 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

TERWIJL verzoekers bij hun aanvraag dd. 23 februari 2012 en navolgende actualisaties dd. 28 mei 2012, dd. 2 september 2012, dd. 4 juli 2014, dd. 6 oktober 2014, dd. 19 maart 2015, dd. 1 april 2015 en dd. 8 juni 2015 diverse medische verslagen hadden voorgelegd (m.n. dd. 15/02/2012, dd. 16/05/2012 en dd. 08/08/2012, dd. 30/06/2014, dd. 25/08/2014, dd. 13/10/2014, dd. 27/10/2014, dd. 30/03/2015 en dd. 7 mei 2015 van dokter P. Sterkmans en dd. 15/05/2015 van dokter Stefan Schrijvers), waaruit voldoende bleek dat hun zoon wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar het herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van het kind en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 10 juni 2015, noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 15 juni 2015 hebben geantwoord;

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens— een niet correct-gemotiveerd advies van de arts-attaché dd. 10 juni 2015—, de voorgelegde medische verslagen niet zouden toelaten te concluderen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 23 februari 2012 alsook in de navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 28 mei 2012, dd. 2 september 2012, dd. 4 juli 2014, dd. 6 oktober 2014, dd. 19 maart 2015, dd. 1 april 2015 en dd. 8 juni 2015, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekers dateert van 23 februari 2012, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 15 juni 2015, hetzij bijna drie jaren en vier maanden later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

In casu is wel degelijk schade berokkend aan verzoekers.

De voorbije jaren hebben verzoekers en hun zoon V. (...) in België, mede door het lange uitblijven van een beslissing in verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw., een belangrijke (therapeutische) vertrouwensband opgebouwd met de behandelende arts.

Het is evident dat deze vertrouwensband met de behandelende arts cruciaal is ; iets waarmee de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 10 juni 2015 ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft.

Het is van vitaal belang dat de lopende behandeling in de huidige vorm kan gecontinueerd worden.

Bovendien hebben verzoekers in deze hele tussentijd op geen enkel ogenblik een Attest van Immatriculatie ontvangen, met alle praktische en administratieve moeilijkheden van dien.

Het is niet redelijk dat verweerder drie jaren en vier maanden tijd nodig heeft om een beslissing te nemen in een dossier terwijl verzoekers, zonder geldige verblijfspapieren, in die ganse tussenperiode genoodzaakt worden om te overleven op het Belgisch grondgebied.

Door de beslissing niet binnen een redelijke termijn te nemen én bovendien geen rekening te houden met de ontstane vertrouwensband tussen verzoekers en de behandelende arts, doch zich integendeel te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer (zie verder), heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren ; iets wat in dit dossier geenszins is gebeurd. (zie hierna verder)

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan drie jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen : (de arts-attaché heeft geenszins een onderzoek 'ten gronde' gedaan ; hij heeft het kind nooit uitgenodigd voor een gesprek ; hij heeft nooit een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland verricht etc. ; in al zijn voorgaande uiterst summiere medische adviezen , heeft de arts-attaché zich steeds beperkt ofwel tot een vage bewering als zou de medische aandoening van verzoekers zoon ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, spontaan in gunstige zin evolueren over enkele maanden tot jaren - zie hiervoor het medisch advies dd. 26/09/2014 – ofwel tot een onterechte en vage insinuatie dat verzoekers zoon de medische aandoening enkel zou aanwenden met het oog op een regularisatie – zie hiervoor het medisch advies dd. 10/06/2015).

Het is dan ook onbegrijpelijk waarom de bestreden beslissing , die gebaseerd is op dergelijke vage en inhoudsloze medische adviezen van de arts-attaché, zo lang op zich heeft laten wachten.

Ten tweede is verweerder in dit dossier uiterst onzorgvuldig te werk gegaan door het medisch dossier andermaal ter advies over te leggen aan dezelfde arts- attaché (dokter Louis LIESENBORGHS) als deze die n.a.v. de vier voorgaande onontvankelijkheidsbeslissingen (dd. 14/01/2013, dd. 14/07/2014 , dd. 02/10/2014 en dd. 02/04/2015) telkens de medische adviezen had opgesteld.

Zoals hierboven geschetst waren de voorgaande onontvankelijkheidsbeslissingen (dd.20/06/2012, dd. 14/01/2013, dd. 14/07/2014 , dd. 02/10/2014 en dd. 02/04/2015) hetzij ingetrokken, hetzij vernietigd bij arrest van de RvV (resp. op 21/08/2012, dd. 13/06/2014, dd. 24/09/2014 , dd. 16/03/2015 en dd. 05/06/2015).

Verweerder had i.c. het medisch dossier aan een andere arts-attaché dienen over te maken ter beoordeling.

Precies gelet op de procedurele voorgaanden van dit dossier , verkeerde deze arts-attaché niet meer in een positie om op een objectieve en onbevooroordeelde manier een medisch advies te verstrekken.

Indien de inhoud van de vorige medische adviezen van dokter Louis LIESENBORGHS onder de loep worden genomen, zal de Raad niet anders kunnen dan te besluiten dat deze arts-attaché wel degelijk vooringenomen is geweest bij de redactie van zijn laatste medisch advies dd. 10/06/2015.

Zo schreef de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 26/06/2014 (basis voor de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 02/10/2014 van verweerder) dat :

“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert spontaan in gunstige zin.

De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.”

De onontvankelijkheidsbeslissing dd. 02/10/2014 van verweerder werd bij arrest dd. 16/03/2015 (RvV X / II) vernietigd.

In zijn medisch advies dd. 08/07/2014 (basis voor de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14/07/2014) van verweerder, had de arts- attaché het volgende geschreven : “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert spontaan in gunstige zin.

De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.”

De onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14/07/2014 werd door verweerder ingetrokken op 24/09/2014.

In zijn medisch advies dd. 10/01/2013 (basis voor de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14/01/2013) van verweerder, had de arts- attaché het volgende geschreven :

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 15.02.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven...De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.”

Deze onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14/01/2013 van verweerder werd bij arrest van de Raad dd. 13/06/2014 (RvV X / IV) vernietigd.

Precies gezien de (medische) standpunten dat deze arts-attaché in het verleden bij herhaling had ingenomen (volgens de arts-attaché zou de aandoening van verzoekers zoon immers mettertijd ongeacht een behandeling spontaan in gunstige zin evolueren !), viel het redelijkerwijze te verwachten dat deze arts- attaché niet plotseling van zienswijze zou veranderen en ‘plotseling’ gaan oordelen dat de aandoening van verzoekers zoon in feite wél een aangepaste medische behandeling zou behoeven.

Door het medisch dossier voor advies opnieuw aan dezelfde arts-attaché te bezorgen, was het standpunt van deze arts-attaché in feite op voorhand reeds gekend en hebben verzoekers geen eerlijke kans meer gekregen om de inhoud van het medisch dossier van hun zoon op een objectieve en onbevangen manier door een arts-attaché beoordeeld te kunnen zien.

De inhoud van het laatste medisch advies dd. 10 juni 2015 van deze arts- attaché (Louis LIESENBORGHS) bevat subjectieve uitspraken en bevestigt het vermoeden dat de arts-attaché wel degelijk bevooroordeeld is geweest.

“Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie van verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren.”

De arts-attaché lijkt hiermee te suggereren dat verzoekers zoon de aandoening zou veinzen.

Minstens geeft de arts-attaché hiermee de impressie niet objectief te zijn geweest. Ten derde heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

Uit de medische verslagen die door verzoekers bij het administratief dossier waren toegevoegd, was overduidelijk gebleken dat de medische toestand van hun zoon V. (...) –die lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening- van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is.

(Zie o.a. het medisch verslag dd. 30 maart 2015 van dokter P. Sterkmans ; waarin de behandelende arts wijst op de ernst van de medische aandoening waaraan verzoekers zoon lijdt.)

De inhoud van de meer dan tien medische verslagen van de behandelende arts van verzoekers zoon spreekt voor zich.

Ondanks de duidelijke inhoud van de medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin hun zoon zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen tegenaangewezen is, is het onbegrijpelijk om vast te stellen dat de arts-attaché een negatief medisch advies geeft ; en dit terwijl uit de medische gegevens van de behandelende arts ontegensprekelijk was gebleken dat de medische toestand van V. (...) van die aard is, dat hij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België.

Voor verzoekers bestaat er geen enkele twijfel dat verweerder de huidige medische toestand van hun zoon totaal verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoekers voorgelegde medische verslagen bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de medische aandoening van hun zoon ernstig is en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde medische gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De arts-attaché beperkt zich in zijn negatief medisch advies tot het geringschatten ; louter tegenspreken van de opmerkingen van de behandelende arts en zelfs tot het suggereren dat de medische aandoening enkel zou worden aangewend om een regularisatie van verblijf te kunnen bekomen.

Het is duidelijk dat het negatief advies van de ambtenaar-geneesheer foutief is en flagrant indruist tegen de door verzoekers bijgebrachte medische verslagen.

Het besluit van de arts-attaché is totaal ongefundeerd en inhoudelijk in strijd met de medische verslagen in het administratief dossier. Uit de medische verslagen die waren toegevoegd bij het administratief dossier was overduidelijk komen vast te staan dat de medische toestand van verzoekers zoon van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is.

De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden.

Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl zij misschien 'medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

En dat verzoekers zoon op heden wel degelijk nog steeds medisch zorgbehoevend is (in tegenstelling tot de blote beweringen van de arts-attaché : “Het heeft er dus alle schijn van dat betrokkene zijn arts enkel consulteert wanneer hij in het kader van zijn regularisatie-aanvraag een attest nodig heeft.”) blijkt afdoende uit de diverse navolgende medische verslagen – actualisaties.

(zie o.a. medisch getuigschrift dd. 30/06/2014 dokter P. Sterkmans :

“Posttraumatisch stress syndroom met autisme neiging.

Obsessieve controle tendens met concentratieproblemen door angst en moeheid.

Nood aan medicatie en begeleiding.

Ernst 7-8/10

...

Wordt opgevolgd sinds 15/02/2012.”

De inhoud van dit en ook de overige medische verslagen, spreekt voor zich en toont aan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekers zoon verkeerd heeft beoordeeld.

Minstens is het advies dd. 10 juni 2015 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.

De door verzoekers voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van hun kind ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekers kind aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door de zoon van verzoekers niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hun schriftelijke aanvraag dd. 23 februari 2012 hadden verzoekers nochtans formeel aangeboden dat zij bereid zijn om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid zijn om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 23/02/2012 :

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met verzoekers en met de behandelende arts...

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde kontakt opnemen met verzoekers en de behandelende arts dokter Sterkmans P...

Verzoekers zijn vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.”)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekers zoon minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies dd. 10 juni 2015 van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoekers voorstel (geformuleerd in hun aanvraag dd. 23 februari 2012) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij de zoon van verzoekers of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van het kind om te reizen naar Armenië ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of het kind onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van het kind, aangaande zijn gezondheidsproblemen.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoekers kind wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van de behandelende arts (dd. 7 juli 2015). (Stuk 7)

“De jongen leeft in een voortdurende zware stress situatie.

...De bedreiging uitgaand van volwassenen blijft aanhouden en neemt toe bij duisternis.

Terugkeer betekent voor hem zekerheid tot herval, heropleven en toename van de klachten waardoor hij in feite wordt uitgeschakeld.

...Regelmatische opvolging, stimulatie tot verbetering der contacten en medicatie ter voorkoming van angstig paranoïde obsessieve fixering blijft noodzakelijk.”

De inhoud van het recent medisch verslag van dokter P. Sterkmans spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekers kind verkeerd heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in de nota met opmerkingen:

“Verzoekers voeren in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. De Vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen de aanvragen behandeld moeten worden. Behoudens het feit dat verzoekers de mogelijkheid hadden om aanvullingen in te dienen, hetgeen zij in casu hebben gedaan en dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld tonen verzoekers niet aan welk belang zij hebben bij hun kritiek dat de

bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan.

Zij beroepen zich op de vertrouwensband die hun minderjarig kind heeft met de behandelende geneesheer, doch gaan met dit betoog voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft geoordeeld dat de aandoening van het minderjarig actueel geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer is dus van oordeel dat het ontbreken van een medische behandeling niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zij stellen op geen enkel ogenblik een attest van immatriculatie te hebben ontvangen met alle praktische en administratieve moeilijkheden van dien, doch laten na aan te tonen wat hun actueel belang is bij de kritiek, alsook dat zij zich in een situatie bevonden waarin zij wettelijk recht hadden op dergelijk attest immatriculatie en dat dit hen werd ontzegd door verwerende partij. Zij laten tevens na op een concrete en gestaafde wijze aan te geven wat "alle praktische en administratieve moeilijkheden van dien" zijn.

De formele motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoekers in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466).

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies d.d. 10 juni 2015 van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoekers werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is, met name het feit dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoekers de motieven genoegzaam kennen, zodat in casu de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. X; R.v.V., 30 juni 2011, nr. X)

De thans bestreden beslissing steunt op het advies d.d. 22 mei 2015 van de ambtenaar-geneesheer en werd genomen op basis van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar- geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

In zijn advies van 10 juni 2015 heeft de ambtenaar-geneesheer het volgende geoordeeld:

"(...) Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 15.02.2012, 16.05.2012, 13.10.2014 en 30.03.2015 en de medische stukken d.d. 25.08.2014, 27.10.2014 en 07.05.2015 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen/ wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform te diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. In casu wordt ook nergens in het dossier vermeld welke traumatische gebeurtenis aan de basis ligt van deze PTSS, hetgeen toch vrij essentieel is voor een juiste diagnose en dito behandeling. Verder krijgt men uit de medische verslagen (nochtans allemaal opgesteld door dezelfde arts) niet de indruk dat er een

regelmatige medische opvolging is van betrokkene. Deze arts heeft het wel over een psychotherapeutische begeleiding (die volgens hem in Armenië niet zou bestaan) maar geeft nergens een concrete invulling aan hoe dat dan wel hier in de voorbije jaren verliep. We zien enkel verslagen van begin 2012 waarin gesteld wordt dat de behandeling' een tweetal jaren zal duren en dan verslagen van de tweede helft van 2014 waarin eveneens gesteld wordt dat de behandeling een tweetal jaren zal duren. Over de jaren hiertussen vernemen we niets. Het heeft er dus alle schijn van dat betrokkene zijn arts enkel consulteert wanneer hij in het kader van zijn regularisaties een attest nodig heeft. Deze indruk wordt nog versterkt door het feit dat de attesten van 25.08.2014, 27.10.2014 en 07.05.2015 op de datum na gewoon identiek zijn en dus niet getuigen van een evolutieve opvolging. Betrokkene heeft aangaande zijn aandoening geen opnames gehad en er is geen sprake van suicidaliteit. De ernst van de aandoening zou dan moeten blijken uit de veelheid van voorgeschreven

psychofarmaca, maar liefst 2 neuroleptica , 2

antidepressiva en een benzodiazepine, hetgeen moeilijk te verantwoorden is voor iemand van die leeftijd, voor niemand trouwens en al zeker niet langdurig. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel." (eigen onderlijning)

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat voormeld advies werd opgesteld door dezelfde ambtenaar-geneesheer die de vorige adviezen heeft opgesteld die werden ingetrokken door verwerende partij of vernietigd door de Raad waardoor zij geen eerlijke kans hebben gekregen om de inhoud van hun dossier op een objectieve en onbevangen manier beoordeeld te zien, doch laten na in hun betoog concrete elementen aan te brengen die blijken uit de voorgelegde medische stukken en die aantonen dat het advies d.d. 10 juni 2015 kennelijk foutief of onredelijk zou zijn. De Vreemdelingenwet voorziet evenmin in een wettelijke verplichting om het medisch dossier van verzoekster aan een andere ambtenaar-geneesheer voor te leggen.

Waar zij ter zake stellen dat de zin "Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform te diagnose te blijven affirmeren" een subjectieve uitspraak vormt die bevestigt dat de ambtenaar-geneesheer bevooroordeeld is en aldus lijkt te suggereren dat hun minderjarig kind de aandoening zou veinzen, dient vooreerst te worden opgemerkt de ambtenaar-geneesheer nergens stelt dat het minderjarig kind de aandoening zou veinzen. Zij gaan bovendien slechts uit van een partiële lezing van het advies, dit niettegenstaande het feit dat het advies op zijn geheel dient te worden gelezen. Voormelde zin wordt immers enerzijds gevolgd door de zin "Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces" en anderzijds door een reeks van vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, vaststellingen die allen steun vinden in het administratief dossier, met name de door verzoekers voorgelegde medische getuigschriften en attesten. Verzoekers laten evenwel na die vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in hun betoog dat hij bevooroordeeld zou zijn te betrekken en aan te tonen dat die vaststellingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Waar zij kritiek uit op de inhoud van het advies d.d. 10 juni 2015, stelt dat de ambtenaar-geneesheer een foute analyse heeft gemaakt, stelt dat uit de medische verslagen die door verzoekers werden voorgelegd overduidelijk blijkt dat de medische toestand van hun zoon van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is en meer bepaald verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift d.d. 30 maart 2015, dient te worden opgemerkt dat de behandelende geneesheer in het medisch getuigschrift van 30 maart 2015 bij vraag D geenszins heeft aangegeven dat de stopzetting van de medische behandeling levensbedreigend zou zijn.

Met dit algemeen betoog tonen zij evenmin aan dat de determinerende vaststellingen waarop het advies van de ambtenaar-geneesheer, zoals hiervoor weergegeven, kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Waar verzoekers stellen dat hun zoon op heden wel degelijk nog steeds medisch zorgbehoevend is, in tegenstelling tot de blote beweringen van de ambtenaar-geneesheer, hetgeen voldoende blijkt uit het medisch getuigschrift van 30 juni 2014 waarin wordt gesteld dat hij sinds 15 februari 2012 wordt opgevolgd, dient te worden opgemerkt dat verzoekers zich andermaal beperken tot het uiten van kritiek op één zin uit het advies, dit niettegenstaande het feit dat het advies op zijn geheel dient te worden gelezen en waaruit volgende vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer blijken:

- In het voorgelegd medisch dossier wordt nergens vermeld welke traumatische gebeurtenis aan de basis ligt van de PTSS, hetgeen vrij essentieel is voor een juiste diagnose en dito behandeling;
- Verder krijgt men uit de medische verslagen (nochtans allemaal opgesteld door dezelfde arts) niet de indruk dat er een regelmatige medische opvolging is van betrokkene. Deze arts heeft het wel over een psychotherapeutische begeleiding (die volgens hem in Armenië niet zou bestaan) maar geeft

nergens een concrete invulling aan hoe dat dan wel hier in de voorbije jaren verliep. We zien enkel verslagen van begin 2012 waarin gesteld wordt dat de behandeling een tweetal jaren zal duren en dan verslagen van de tweede helft van 2014 waarin eveneens gesteld wordt dat de behandeling een tweetal jaren zal duren. Over de jaren hiertussen vernemen we niets. Het heeft er dus alle schijn van dat betrokkene zijn arts enkel consulteert wanneer hij in het kader van zijn regularisaties een attest nodig heeft. Deze indruk wordt nog versterkt door het feit dat de attesten van 25.08.2014, 27.10.2014 en 07.05.2015 op de datum na gewoon identiek zijn en dus niet getuigen van een evolutieve opvolging.;

- De zoon van verzoekers werd voor de aangehaalde aandoening niet opgenomen en er is geen sprake van suicidaliteit.

Voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en vormen derhalve geen blote beweringen of een ongefundeerd advies, zoals verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden. De omstandigheid dat de behandelende geneesheer in het medische getuigschrift d.d. 30 juni 2014 heeft gesteld dat de zoon van verzoekers sinds 15 februari 2012 wordt opgevolgd, doet geen afbreuk aan het feit dat in het voorgelegd medisch dossier nergens vermeld wordt welke traumatische gebeurtenis aan de basis ligt van de aandoening hetgeen evenwel essentieel is voor de juiste behandeling, dat nergens een concrete invulling wordt gegeven aan de psychotherapeutische begeleiding, dat er voor de periode van juni 2012 tot en met juli 2014 geen enkel verslag werd voorgelegd en dat de attesten van 25 augustus 2014, 27 oktober 2014 en 7 mei 2015 op de datum na gewoon identiek zijn en dus niet getuigen van een evolutieve opvolging. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat het advies kennelijk foutief of onredelijk zou zijn.

De loutere omstandigheid dat de behandelende geneesheren het niet eens zouden zijn met de ambtenaar-geneesheer omtrent het al dan niet bestaan van een noodzaak aan behandeling van de aangehaalde medische problematiek, toont niet zonder meer aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of onredelijk zou zijn.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken (medische verslagen d.d. 7 en 13 juli 2015) die verzoekers voegen bij hun verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

(RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer voorbarig is aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is van verzoekers om enerzijds te stellen dat de redelijke termijn geschonden zou zijn en dat de thans bestreden beslissing eerder diende te worden genomen en anderzijds dat de thans bestreden beslissing voorbarig zou zijn gelet op toekomstige onderzoeken. Bovendien, gaan zij voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dient uit te spreken over de actuele medische situatie van de zoon van verzoekers zoals die blijkt uit de voorgelegde medische getuigschriften. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet geenszins in de verplichting voor de ambtenaar-geneesheer om in zijn advies rekening te houden met toekomstige medische onderzoeken die desgevallend zouden kunnen plaatsvinden en - hypothetische - diagnoses waartoe die - nader gepreciseerde - onderzoeken zouden kunnen leiden.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek en advies zijn dus geen wettelijke verplichtingen. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoekers ingediende medische attesten een advies opstellen.

Uit het door verzoekers aangehaalde artikel 4 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan evenmin worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer verplicht zou zijn om hun zoon aan een onderzoek te onderwerpen en het advies van een deskundige in te winnen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer kenden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zouden hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zouden hebben beoordeeld.

Zij tonen evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig."

4.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

(...)

§ 7

(...)."

In casu baseert de verwerende partij haar beslissing op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juni 2015 met betrekking tot de medische toestand van de derde verzoekende partij, die lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. Dit advies, dat een geheel vormt met de motieven van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

"Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.02.2012.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 15.02.2012, 16.05.2012, 13.10.2014 en 30.03.2015 en de medische stukken d.d. 25.08.2014, 27.10.2014 en 07.05.2015 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. In casu wordt ook nergens in het dossier vermeld welke traumatische gebeurtenis aan de basis ligt van deze PTSS, hetgeen toch vrij essentieel is voor een juiste diagnose en dito behandeling. Verder krijgt men uit de medische verslagen (nochtans allemaal opgesteld door dezelfde arts) niet de indruk dat er een regelmatige medische opvolging is van betrokkene. Deze arts heeft het wel over psychotherapeutische begeleiding (die volgens hem in Armenië niet zou bestaan) maar geeft nergens een concrete invulling aan hoe dat dan wel hier in de voorbije jaren verliep. We zien enkel verslagen van begin 2012 waarin gesteld wordt dat de behandeling een tweetal jaren zal duren en dan verslagen van de tweede helft van 2014 waarin eveneens gesteld wordt dat de behandeling een tweetal jaren zal duren. Over de jaren hiertussen vernemen we niets. Het heeft er dus alle schijn van dat betrokkene zijn arts enkel consulteert

wanneer hij in het kader van zijn regularisatie- aanvraag een attest nodig heeft. Deze indruk wordt nog versterkt door het feit dat de attesten van 25.08.2014, 27.10.2014 en 07.05.2015 op de datum na gewoon identiek zijn en dus niet getuigen van een evolutieve opvolging. Betrokkene heeft aangaande zijn aandoening geen opnames gehad en er is geen sprake van suicidaliteit. De ernst van de aandoening zou dan moeten blijken uit de veelheid van voorgeschreven psychofarmaca, maar liefst 2 neuroleptica, 2 antidepressiva en een benzodiazepine, hetgeen moeilijk te verantwoorden is voor iemand van die leeftijd, voor niemand trouwens en al zeker niet langdurig. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *"indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"*.

Vooreerst verwijten de verzoekende partijen de verwerende partij niet binnen een redelijke termijn tot het nemen van de eerste bestreden beslissing te zijn overgegaan. Hierbij lijken zij echter voorbij te gaan aan de oorspronkelijke en daaropvolgende beslissingen inzake de aanvraag van 23 februari 2012, die echter door de Raad werden vernietigd zoals hoger beschreven onder de voorafgaande relevante feiten. Zij kunnen niet voorhouden alsof de verwerende partij sinds de aanvraag heeft stilgezeten en pas op 15 juni 2015 is overgegaan tot het nemen van een beslissing, daargelaten de vraag naar welk belang de verzoekende partijen hebben bij deze grief. Voorts merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Zo werd op 2 april 2015 de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard, waarna deze op 8 juni 2015 door de verwerende partij wordt ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 4 augustus 2015 bij arrest nr. 150 400. Op 15 juni 2015 ging de verwerende partij al over tot het nemen van een nieuwe beslissing. De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat dit geen redelijke termijn zou zijn. Mede gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken, acht de Raad deze termijn allerminst als zijnde onredelijk lang. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partijen die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleven (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Waar zij erop wijzen dat de therapeutische band met de behandelende arts cruciaal zou zijn en dat er een vertrouwensband zou zijn opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat nergens in de aanvraag of in de actualisaties op het belang van het behouden van de band met de behandelende arts is gewezen, laat staan dat werd aangegeven dat deze doorslaggevend zou zijn. Met de argumentatie dat de therapeutische band tussen de derde verzoekende partij en haar behandelende arts van doorslaggevend belang is in haar genezingsproces en dat deze band niet mag worden veronachtzaamd, poogt zij van de Raad een nieuwe beoordeling te ontklinken in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dient echter te worden benadrukt dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter zodat hij zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen. Het komt de Raad geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het kader van het onderhavige beroep voor het eerst het voorgehouden belang van de therapeutische band met de behandelende arts naar voor brengt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de genoemde elementen niet op een nuttig tijdstip, dit

is voor het treffen van de thans bestreden beslissing, aan (de diensten van) de verwerende partij kenbaar werden gemaakt. Noch in de aanvraag zelf noch uit de voorgelegde medische stukken wordt melding gemaakt van de thans vermelde therapeutische band. Er dient dan ook te worden besloten dat de aangevoerde kritiek de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voorts tonen de verzoekende partijen niet aan wat zij precies bedoelen met het *“principe van goed beheer”* en hoe de eerste bestreden beslissing er een inbreuk op zou maken, anders dan hetgeen hoger werd besproken. Hetzelfde geldt voor het ingeroepen *“principe van de beoordeling van de belangen”*.

Verder dient te worden opgemerkt dat een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling zich in casu niet opdrong, nu de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarbij hij eveneens oordeelde dat er geen actueel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Deze bevindingen worden door de verzoekende partijen niet weerlegd, zoals ook zal blijken uit de hierna volgende bespreking van de overige onderdelen van het middel.

Waar zij de verwerende partij verwijten op geen enkel moment een attest van immatriculatie te hebben ontvangen, laten de verzoekende partijen zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota na aan toe tonen wat hun actueel belang is bij deze kritiek, en tonen zij evenmin aan zich in een situatie te hebben bevonden waarin ze recht hadden op een dergelijk AI.

Vervolgens verwijten de verzoekende partijen de verwerende partij het medisch dossier na genoemde intrekkingen en vernietigingen opnieuw te hebben voorgelegd aan dezelfde ambtenaar-geneesheer. De Raad merkt op dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat in het geval een nieuwe beslissing dient te worden genomen, de zaak ter advies niet mag worden voorgelegd aan de ambtenaar-geneesheer die reeds eerder advies uitbracht. Zij verduidelijken allerm minst waarom deze ambtenaar-geneesheer niet meer objectief en onbevooroordeeld advies zou kunnen verstrekken. Zij tonen met hun betoog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer in casu vooringenomen zou zijn geweest bij het verstrekken van zijn advies. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van de eerdere beslissingen de aandoening van de derde verzoekende partij niet weerhield, geeft geen blijk van vooringenomenheid, waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen nalaten rekening te houden met de redenen waarom de eerdere beslissingen werden vernietigd of ingetrokken.

Waar de verzoekende partijen kritiek leveren op de eerdere beslissingen en medische adviezen naar aanleiding van de aanvraag van 23 februari 2012 die aanleiding gaf tot de in casu bestreden beslissing maar die ofwel werden ingetrokken ofwel door de Raad werden vernietigd, dient erop te worden gewezen dat deze beslissingen – die overigens omwille van de intrekking of vernietiging ervan uit het rechtsverkeer zijn verdwenen – niet het voorwerp uitmaken van onderhavig geschil. Deze grieven zijn dan ook niet dienstig.

Voorts maken de verzoekende partijen niet aannemelijk waarom zij menen dat de ambtenaar-geneesheer subjectieve uitspraken doet in zijn advies van 10 juni 2016, allerm minst blijkt uit dit advies als zou hij menen dat de derde verzoekende partij de aandoening zou veinzen. Waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat het er de schijn van heeft dat *“door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren”*, dient dit te worden samengelezen met de rest van het advies, waarin de ambtenaar-geneesheer tot het besluit komt dat de beschreven posttraumatische stressstoornis in casu gelet op de voorgelegde medische gegevens geen actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen actueel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, bevindingen die door de verzoekende partijen niet worden weerlegd.

Vervolgens verwijten de verzoekende partijen de ambtenaar-geneesheer een foute analyse en het trekken van verkeerde conclusies. Echter, in tegenstelling tot wat zij voorhouden blijkt uit geen van de voorgelegde medische attesten dat het stopzetten van de lopende medische behandeling zal leiden tot een levensbedreigende toestand. Waar zij de ambtenaar-geneesheer verwijten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat de derde verzoekende partij zorgbehoevend is, dient erop te worden gewezen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer in zijn geheel dient te worden gelezen. Deze wijst erop dat: *“Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt,*

evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. In casu wordt ook nergens in het dossier vermeld welke traumatische gebeurtenis aan de basis ligt van deze PTSS, hetgeen toch vrij essentieel is voor een juiste diagnose en dito behandeling. Verder krijgt men uit de medische verslagen (nochtans allemaal opgesteld door dezelfde arts) niet de indruk dat er een regelmatige medische opvolging is van betrokkene. Deze arts heeft het wel over psychotherapeutische begeleiding (die volgens hem in Armenië niet zou bestaan) maar geeft nergens een concrete invulling aan hoe dat dan wel hier in de voorbije jaren verliep. We zien enkel verslagen van begin 2012 waarin gesteld wordt dat de behandeling een tweetal jaren zal duren en dan verslagen van de tweede helft van 2014 waarin eveneens gesteld wordt dat de behandeling een tweetal jaren zal duren. Over de jaren hiertussen vernemen we niets. Het heeft er dus alle schijn van dat betrokkene zijn arts enkel consulteert wanneer hij in het kader van zijn regularisatie- aanvraag een attest nodig heeft. Deze indruk wordt nog versterkt door het feit dat de attesten van 25.08.2014, 27.10.2014 en 07.05.2015 op de datum na gewoon identiek zijn en dus niet getuigen van een evolutieve opvolging. Betrokkene heeft aangaande zijn aandoening geen opnames gehad en er is geen sprake van suicidaliteit. De ernst van de aandoening zou dan moeten blijken uit de veelheid van voorgeschreven psychofarmaca, maar liefst 2 neuroleptica, 2 antidepressiva en een benzodiazepine, hetgeen moeilijk te verantwoorden is voor iemand van die leeftijd, voor niemand trouwens en al zeker niet langdurig. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.” Het betoog van de verzoekende partijen vermag deze concrete vaststellingen niet te weerleggen. Zij kunnen gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat zij niet begrijpen hoe de ambtenaar-geneesheer tot zijn conclusie is gekomen en dat deze laatste zich beperkt tot het geringschatten en louter tegenspreken van de opmerkingen van de behandelende arts.

De Raad stelt ook vast dat het gegeven dat de behandelende arts gevolgen verbindt aan de stopzetting van de behandeling, zoals een toename van angst en afzonderingsgedrag, nog niet betekent dat hetgeen door de ambtenaar-geneesheer wordt aangegeven niet correct zou zijn of volledig in tegenstrijd zou zijn met het gestelde door de behandelende specialist. De vraagstelling in dit verband in het standaard medisch getuigschrift luidt zo ook wat de “gevolgen” of “mogelijke” complicaties zouden zijn bij stopzetting van de behandeling. De vraagstelling handelt aldus zowel over de zekere als over de mogelijke gevolgen van een stopzetting van de behandeling. Aangezien zo goed als elke aandoening onbehandeld wel mogelijke gevolgen kan hebben voor iemands fysische en/of psychische integriteit, waarbij de ernst sterk kan variëren, blijkt geenszins dat de ambtenaar-geneesheer – rekening houdende met de aard van de aandoening die maakt dat de noodzaak tot behandeling niet te objectiveren valt – niet kon vaststellen dat de gezondheidstoestand niet dermate ernstig is dat een behandeling hiervan is vereist. Er wordt in de voorgelegde standaard medische getuigschriften verder ook op geen enkele wijze geconcretiseerd waaruit de therapie van de derde verzoekende partij precies zou bestaan en of er actueel überhaupt sprake is van een regelmatige psychiatrische therapie.

Hierbij moet ten overvloede verder ook worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht, dit niet impliceert dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst zij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer wordt gehanteerd, is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de ambtenaar-geneesheer oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet geheel in overeenstemming is met het door de verzoekende partijen neergelegde standaard medische getuigschrift en dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de

door de aanvragers ter ondersteuning van hun aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Er blijkt voorts niet dat de ambtenaar-geneesheer, ook al volgde hij geen specialisatie in de bij hem voorliggende aandoening, bij het opstellen van zijn advies niet vermag te steunen op zijn eigen medische kennis of deze steevast voor het door hem gestelde zou dienen te verwijzen naar vakliteratuur of andere bronnen. Het behoort in wezen tot de eigen beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beoordelen of zijn eigen vakkennis volstaat in het licht van een voorliggende aandoening.

Verder merkt de verwerende partij terecht op in haar nota dat het merkwaardig is dat de verzoekende partijen enerzijds stellen dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen geschonden is, terwijl zij anderzijds stellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer voorbarig is aangezien er aanvullende medische onderzoeken zijn voorzien waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld. Bovendien diende de ambtenaar-geneesheer zich uit te spreken op basis van de actuele medische situatie van de zoon van de derde verzoekende partij zoals die blijkt uit de door de verzoekende partijen voorgelegde medische gegevens. Zij kunnen van de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer allerminst verwachten dat deze rekening houden met de uitkomst van hypothetische, toekomstige, niet nader geconcretiseerde medische onderzoeken.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar een recent medisch verslag van de behandelende arts van 7 juli 2015, dient te worden opgemerkt dat dit verslag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat zij de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet kunnen verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden bij hun beoordeling. De Raad kan er in het kader van zijn annulatiebevoegdheid zoals hoger aangegeven geen rekening mee houden.

Daarnaast moet worden aangegeven dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, "*indien hij dit nodig acht*" een vreemdeling "*kan*" onderzoeken. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was, leidt in casu niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft het feit dat bij de derde verzoekende partij een posttraumatische stressstoornis werd vastgesteld op zich ook niet in vraag gesteld – al merkte hij wel op dat in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niets wordt vermeld inzake het oorzakelijk trauma, hetgeen volgens hem vrij essentieel is –, zodat niet kan worden ingezien waarom hij nog een eigen onderzoek om zelf een diagnose te stellen zou dienen door te voeren. De verzoekende partijen maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat in casu een eigen onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was. Het feit dat zij hebben aangeboden bereid te zijn tot een medisch onderzoek doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij noch de ambtenaar-geneesheer dienden overigens over dit voorstel geformuleerd in hun aanvraag te motiveren in de eerste bestreden beslissing of het medisch advies dat er deel van uitmaakt. De verzoekende partijen tonen niet aan waaruit zij een dergelijke motiveringsplicht afleiden.

Hoewel artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht "*(...) een bijkomend advies (kan) inwinnen van deskundigen*" dient te worden opgemerkt dat hij hiertoe niet verplicht is (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort derhalve tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat bepaalt dat "*Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig [1 artikel 9ter, § 1, tweede lid,]1, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines (...)*" doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad benadrukt verder dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vereist dat de ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise blijk dient te geven om de door de vreemdeling ingediende

medische attesten te beoordelen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Er blijkt in casu, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer geen specialisatie als zenuwarts heeft afbreuk doet aan het medisch advies of dat deze niet zonder meer tot de door hem gedane vaststellingen kon komen.

Tenslotte verduidelijken de verzoekende partijen allerm minst waarom zij menen dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit tot haar beslissing is gekomen, evenmin tonen zij aan met welke concrete elementen uit het verzoekschrift en daaropvolgende actualisaties geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog de schending aanvoeren van het proportionaliteitsbeginsel, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“- De bestreden bevelen (dd. 15 juni 2015) (3 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht (dd. 23 juni 2015) als de eerste bestreden beslissing (onontvankelijkheidsbeslissing 9ter) aan verzoekers.

Hieruit blijkt de verknachtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 15 juni 2015 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 15 juni 2015 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 15 juni 2015 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 15 juni 2015.

- De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd :

“Krachtens artikel 7 , eerste lid, 1°:

...verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten...

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,... binnen 7 dagen na de kennisgeving.”

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekers onmogelijk verlangen dat zij binnen 7 dagen het grondgebied dienen te verlaten, aangezien verzoekers nog een regularisatie procedure lopende hebben. Zoals hierboven reeds beschreven onder “Feiten en Retro-Acten”, was verzoekers aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 23 februari 2012 bij beslissing dd. 20 juni 2012 van verweerder in eerste instantie onontvankelijk verklaard ; echter : na een door verzoeker ingediend annulatieberoep bij de RvV, ging verweerder op 21 augustus 2012 over tot intrekking van de beslissing van 20 juni 2012 ; met alle gevolgen van dien voor verzoekers lopende aanvraag cfr. art. 9ter Vw.

Op 14 januari 2013 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag dd. 23 februari 2012 van verzoekers opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekers ingediend annulatieberoep tegen de beslissing dd. 14 januari 2013 van de FOD Binnenlandse Zaken, ging de RvV bij arrest dd. 13 juni 2014 over tot vernietiging van de beslissing dd. 14 januari 2013.

Deze vernietiging had uiteraard opnieuw implicaties op verzoekers lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 14 juli 2014 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 23 februari 2012 van verzoekers andermaal onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekers ingediend annulatieberoep , ging verweerder op 24 september 2014 over tot intrekking van de beslissing van 14 juli 2014.

Deze intrekking heeft uiteraard opnieuw implicaties op verzoekers lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 2 oktober 2014 nam de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ een nieuwe beslissing waarin de aanvraag van verzoekers opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekers ingediend annulatieberoep bij de RvV ging de RvV bij arrest dd. 16 maart 2015 over tot vernietiging van de beslissing dd. 2 oktober 2014.

Deze vernietiging had opnieuw implicaties op verzoekers lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 2 april 2015 nam de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ een nieuwe beslissing waarin de aanvraag van verzoekers opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekers ingediend annulatieberoep , ging verweerder op 5 juni 2015 over tot intrekking van de beslissing van 2 april 2015.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en gelet op enerzijds de vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arresten dd. 13 juni 2014 en dd. 16 maart 2015 – van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. resp. 14 januari 2013 en dd. 2 oktober 2014) en anderzijds de beslissingen dd. 21 augustus 2012 , dd. 24 september 2014 en dd. 5 juni 2015 van verweerder houdende intrekking van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. resp. 20 juni 2012 , dd. 14 juli 2014 en dd. 2 april 2015 ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekers binnen de 7 dagen vrijwillig gevolg moeten geven aan het uitwijzingsbevel dd. 15 juni 2015 en is het redelijk dat verweerder ervan kan uitgaan dat verzoekers verder in België kunnen blijven om alzo het resultaat van hun regularisatie procedure af te wachten.

In hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 23 februari 2012 en in de diverse actualisaties die zij tot mei 2015 hebben verricht, haalden verzoekers enkele medische redenen aan die hen beletten om te reizen.

In de bestreden beslissingen heeft verweerder met geen woord gerept over enerzijds de annulatie arresten van de RvV dd. 13 juni 2014 en dd. 16 maart 2015 en anderzijds de intrekkingen beslissingen dd. 21 augustus 2012 , dd. 24 september 2014 en dd. 5 juni 2015 m.b.t. lopende regularisatieprocedure, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het opleggen van een 'Bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen' , maakt ter zake een maatregel uit die buiten proportie staat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissingen dd. 15 juni 2015 een (eenvoudige) verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort ; zonder met één woord te spreken over verzoekers regularisatie procedure cfr. art. 9ter Vw. en de annulatie arresten van de RvV dd. 13 juni 2014 en dd. 16 maart 2015 en de intrekkingen beslissingen dd. 21 augustus 2012 , dd. 24 september 2014 en dd. 5 juni 2015 m.b.t. deze lopende regularisatieprocedure , kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 15 juni 2015.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

- Zoals hierboven reeds uiteengezet, is uit de door verzoekers voorgebrachte medische verslagen duidelijk komen vast te staan dat de medische aandoeningen van hun zoon van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door o.a. een huisarts en een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten. Verzoekers verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook naar een arrest van de Raad van State nr. 228.778 van 16 oktober 2014 waarin ook de Franstalige kamer van de Raad van State zich nu op dezelfde lijn van de Nederlandstalige kamer (arresten van 19 juni 2013 en 28 november 2013) heeft geplaatst, en waarbij de volgende conclusies kunnen worden getrokken :

** Artikel 9ter Verblijfswet moet begrepen worden als een eenvoudige norm van nationaal recht.*

Het is geen omzetting van een Europese norm zoals de subsidiaire bescherming.

Artikel 9ter Vw moet op autonome manier geïnterpreteerd worden.

** Het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw is ruimer dan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over artikel 3 EVRM bij repatriëring van een zieke vreemdeling.*

Artikel 9ter Vw is niet beperkt tot de norm die blijkt uit de rechtspraak van het EHRM.

** Artikel 9ter Vw omvat verschillende hypotheses.*

Het betreft elke gezondheidstoestand die "een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is –die bovendien toegankelijk zou moeten zijn- in het land van herkomst".

Dit laatste houdt in dat de DVZ ook het reëel en grondig risico moet onderzoeken in geval van terugkeer naar het herkomstland wanneer een adequate behandeling niet toegankelijk is.

Zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet, lijdt verzoekers zoon wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en heeft verweerder ten onrechte nagelaten om te onderzoeken of een adequate medische behandeling voor verzoekers zoon toegankelijk is in het herkomstland.

(Zie de diverse medische getuigschriften van verzoeksters artsen - o.a. medische verslagen dd. 15/02/2012, dd. 16/05/2012 en dd. 08/08/2012 , dd. 30/06/2014 , dd. 25/08/2014, dd. 13/10/2014, dd. 27/10/2014 , dd. 30/03/2015 en dd. 07/05/2015 - die aan het administratief dossier waren toegevoegd : waarin de ernst van de medische toestand werd beschreven en waaruit bleek dat de medische aandoeningen van verzoekers zoon van die aard zijn dat bij afwezigheid van medische behandeling het leven en de fysieke integriteit van V. (...) in gevaar is).

(Verzoekers verwijzen voor het overige naar hetgeen hierboven werd uiteengezet onder de punten 'ten eerste' tot 'ten vierde') In de bestreden beslissingen werd tenslotte geen enkele rekening gehouden met de lange duur van afwezigheid van verzoekers uit hun herkomstland noch met de lamentabele socio-economische toestand in Armenië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van aangepaste medische zorgen.

Verzoekers verlieten hun land in november 2009 en verblijven sindsdien zonder enige onderbreking in België.

- In hun verzoek tot verblijfsmachtiging cfr. art 9ter Vw. dd. 23 februari 2012 hadden verzoekers het volgende opgeworpen :

“- Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar hun land van herkomst is –minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekers totaal niet aangewezen.

Gelet op deze uitzonderlijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven verdergezet worden. “

Uit de dossierstukken bleek afdoende dat verzoekers zoon een noodzakelijke medische behandeling ondergaat dewelke in geen geval mag worden onderbroken.

Het is onredelijk dat verweerder, ondanks de klare bewoordingen in de diverse voorgelegde medische getuigschriften, alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten (3 x Bijlage 13) laat afleveren. (Stukken 2-4)

De medische toestand van verzoekers zoon is op heden van die aard dat een bruusk ingrijpen (zoals een gedwongen repatriëring) in de leefsituatie van het kind levensbedreigend is.

Door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13), schendt verweerder ontegensprekelijk de bepalingen van de artikelen 9ter Vw. en artikel 3 E.V.R.M.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 15 juni 2015 , (3 x Bijlage 13) te worden vernietigd.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voeren in een tweede middel, gericht tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in ondergeschikte orde en voor zoveel de Raad van oordeel is dat het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing ontvankelijk is, de eer te antwoorden dat de juridische en feitelijke motieven die die beslissingen onderbouwen op een eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort.

Zij betwisten dit niet in hun verzoekschrift.

De formele motiveringsplicht vereist geenszins dat verwerende partij in de bevelen om het grondgebied te verlaten melding zou moeten maken van de "regularisatieprocedure".

Verzoekers gaan met hun verwijzing naar hun "lopende regularisatieprocedure" bij de Raad tegen de beslissing d.d. 15 juni 2015 door middel waarvan hun aanvraag ex artikel 9ter van Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, voorbij aan het feit dat een beroep tot nietigverklaring bij de Raad tegen een beslissing ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en aldus niet belet dat een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de 7 dagen na de kennisgeving te verlaten. De omstandigheid dat verzoekers bevolen worden om binnen de 7 dagen het grondgebied te verlaten, belet hen niet hun verdediging te laten waarnemen door een advocaat van hun keuze, vermits op haar niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

(R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235; R.v.St., 25 maart 2004, nr. 129 727)

De loutere omstandigheid dat vorige beslissingen omtrent die aanvraag 9ter werden ingetrokken door verwerende partij of vernietigd doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Het tweede middel dat uitsluitend gericht is tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing is onontvankelijk voor zoveel verzoekers een betoog voeren omtrent de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de thans bestreden beslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen, doch geen beslissing omtrent een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van verzoekers niet dienstig is.

Verzoekers laten na een wettelijke bepaling aan te wijzen waaruit blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissingen rekening zou moeten houden met de lange duur van hun afwezigheid uit het land van herkomst en de lamentabele socio-economische toestand in Armenië. Zij verwijzen tevens naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de aangepaste medische zorgen in het land van herkomst, doch gaan voorbij aan het feit dat uit het administratief dossier, meer bepaald het advies d.d. 10 juni 2015 van de ambtenaar-geneesheer, blijkt dat hij van oordeel is dat er actueel geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer is dus van oordeel dat het ontbreken van een medische behandeling in het land van herkomst niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851). Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico

lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851; R.v.St., 27 maart 2002, nr. 105 233; R.v.St., 28 maart 2002, nr. 105 262; R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104 674; R.v.St., 25 juni 2003, nr. 120 961; R.v.St., 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de medische situatie van hun zoon dermate ernstig is dat hij bij een verwijdering een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

In medische zaken, hanteert het EHRM in haar rechtspraak, sinds de zaak *D. t. Verenigd Koninkrijk* (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96), immers een hoge drempel. Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest *N. t. Verenigd Koninkrijk* (EHRM, 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Zo werd in *N. t. Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 (Grote Kamer, nr. 26565/05) geoordeeld:

"42. Samenvattend kan gesteld worden dat het Hof sinds *D. t. Verenigd Koninkrijk* op consistente wijze de volgende principes heeft toegepast.

Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn. In de zaak *D.* bestond deze uitzonderlijke omstandigheid uit het feit dat de verzoekende partij zeer ernstig ziek was en zelfs bijna dood leek te zijn, terwijl hem geen enkele vorm van verzorging of medische bijstand kon gegarandeerd worden in zijn land van herkomst en hij bovendien geen familie had die voor hem zou willen/kunnen zorgen of hem eten, onderdak of sociale steun kon geven.

43. Het Hof sluit niet uit dat in andere zeer uitzonderlijke omstandigheden de menswaardige motieven dermate ernstig/dwingend kunnen zijn. Het Hof is echter van mening dat het de hoge drempel van de zaak *D. t. Verenigd Koninkrijk*, die zij als principieel correct beschouwd, dient aan te houden aangezien in zulke gevallen het/de toekomstige nadeel/schade niet voortvloeit uit de intentionele daad of omissie van de publieke autoriteiten of non-gouvernementele instanties, maar integendeel, vanuit een natuurlijk ontstane ziekte en het gebrek aan voldoende instrumenten om deze te behandelen in het ontvangende land.

44. Hoewel het EVRM veel rechten bevat van sociale of economische aard, is zij in essentie gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten (*Airey t. Ierland*, arrest van 9 oktober 1979, *Sériés A* nr. 32, §26). Bovendien is het inherent aan het EVRM dat een juist/eerlijk evenwicht wordt gezocht tussen enerzijds het algemeen belang van de gemeenschap en anderzijds de behoefte van de bescherming van individuele fundamentele rechten (zie *Soering t. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 7 juli 1989, *Sériés A*, nr. 161 §89). De vooruitgang in de medische wetenschap, tezamen met de sociale en economische verschillen tussen landen, impliceren dat de kwaliteit van behandeling voorhanden in lidstaten sterk kan verschillen van deze van het land van herkomst. Hoewel het voor het Hof noodzakelijk is, gelet op het fundamentele recht vervat in art. 3 EVRM, een zekere flexibiliteit aan de dag te brengen om in uitzonderlijke gevallen verwijdering te voorkomen, impliceert art. 3 EVRM niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten 'tegen de

1 Vrije vertaling van: "42. In summary, the Court observes that since *D. v. the United Kingdom* it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in *D. v. the United Kingdom* and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (*Airey v. Ireland*, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die in *D. t/ Verenigd Koninkrijk* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. t/ het Verenigd Koninkrijk* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. t/ het Verenigd Koninkrijk* te behouden. In *D. t/ het Verenigd Koninkrijk* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak *D. t. Verenigd Koninkrijk*, moeten verzoekers in concreto dan ook aantonen dat de actuele medische toestand van hun zoon dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoekers leveren het vooropgesteld bewijs niet. Zij maken de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig."

4.2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen na kennisgeving wordt uitgereikt omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen tonen niet aan waaruit zij afleiden dat in de motieven van genoemde bevelen, die louter worden afgeleverd omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort, dient te worden verwezen naar de annuleringsbeslissingen van de Raad en de intrekkingen van de beslissingen die vooraf gingen aan de in casu voorliggende eerste bestreden beslissing. De verwerende partij merkt terecht op dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat zij in de bevelen om het grondgebied te verlaten melding moet maken van de regularisatieprocedure.

Verder tonen zij niet aan uit welke wettelijke bepaling zou blijken dat bij het nemen van de bestreden bevelen rekening zou moeten worden gehouden met de lange duur van afwezigheid uit het land van herkomst en de vermeende lamenteuze socio-economische toestand in Armenië. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat zij eraan voorbij lijken te gaan dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer zoals hoger aangehaald blijkt dat er actueel geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische behandeling is in het land van herkomst.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat zij de motieven van de bestreden bevelen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat aan hen omwille van een lopende regularisatieperiode geen bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen kan worden uitgereikt, gaan zij eraan voorbij dat een beroep tot nietigverklaring bij de Raad tegen een beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en aldus niet belet dat een dergelijk bevel wordt uitgereikt. Het feit dat de Raad eerdere beslissingen inzake

de aanvraag die geleid heeft tot de in casu eerste bestreden beslissing heeft vernietigd, doet hieraan geen afbreuk. Zij tonen verder niet aan waaruit zij afleiden dat zij verder in België kunnen verblijven in afwachting van het resultaat van een regularisatieprocedure. De Raad herhaalt dat genoemde bevelen werden uitgereikt om reden dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort, motief dat zij nalaten te ontkennen noch te weerleggen.

In zoverre hun grieven gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, is het betoog niet dienstig nu de verzoekende partijen zelf stellen hun middel te richten tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. In zoverre zij verwijzen naar de grieven aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, kan verder worden volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel onder punt 4.1.3. Het feit dat zij in hun aanvraag tot medische regularisatie redenen zouden hebben aangevoerd die hen beletten om te reizen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Voorts kan worden opgemerkt dat zij nalaten in het kader van het middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten concreet uiteen te zetten welke (medische) redenen hen beletten te reizen.

De verwerende partij merkt verder terecht op dat het tweede middel, dat uitsluitend is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen een betoog voeren omtrent de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verhouding ervan ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, luidt dit artikel als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer".

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

"42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants' circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals' fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom,

judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances In medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de

omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

In de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: *“The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”*

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en argumenten te herhalen die werden aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, waarvan hoger reeds werd vastgesteld dat

de verzoekende partijen geen gegrond middel tegen deze beslissing hebben aangevoerd, maken de verzoekende partijen geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De verwerende partij oordeelde dat er aan de verzoekende partijen geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. De middelen die zij hiertegen aanvoerden, werden zoals blijkt uit het voorgaande ongegrond, minstens onontvankelijk bevonden. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissingen maakt geen grond tot vernietiging uit.

Voorts is er geen schending van artikel 3 EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken verdragsluitende staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Ameghigan v. Nederland*).

De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de medische situatie van hun zoon dermate ernstig is dat hij bij een verwijdering een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden bevelen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissing een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog de schending aanvoeren van het proportionaliteitsbeginsel, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden bevelen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Gelet op het voorgaande kan de exceptie van onontvankelijkheid zoals hoger weergegeven worden aangenomen nu geen gegrond middel werd aangevoerd dat de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN